



EXCLUSIVE

BOHÉM

SINCE: 2011

JAZZ

MAGAZIN

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

II. ÉVF. 4. SZÁM – 2012. AUG.

111 éve született Louis Armstrong

 Régebben valamiért nem tudtam, miért tartják annyira nagyra Louis Armstrongot. Beletelt egy kis időbe, míg nem csak megszerettem, de meg is értettem jelentőségének szakmai okait. (Ezekről Korb Attila viszonylag kimerítően értekezett az elmúlt három lapszámban.) Ma mindenesetre számomra nem kérdés, hogy „Lajos” volt minden idők legjelentősebb jazz-zenésze. Az sem volt kérdés, hogy az Oh Yeah Day-t az ő születésnapja köré kell kitalálni.

Aprópó, születésnap: tudvalevő, hogy Armstrong azt vallotta, hogy 1900. július 4-én látta meg a napvilágot, s egész életében ekkor tartotta születésnapját, mígnem aztán halála után kiderült a fellelt dokumentumokból, hogy valódi születési dátuma 1901. augusztus 4-e volt. A New York-i Armstrong-házban például manapság is két születésnapit bulit tartanak, de a hivatalos születésnap augusztus negyediké. Vagy mégsem? Részben erről szól a 16. oldal...

Most tehát, hogy augusztusban ismét Armstrong születési évfordulóját ültük, magától értetődő volt, hogy jelen lapszám amolyan Armstrong-émlékszám legyen. Nem minden cikk szól ugyan róla, de Korb Attila, Simon Géza Gábor, Szalóky Béla és az időközben Amerikába „kivándorolt” Fritz Józsi (most már aztán tényleg Joe Fritz) is Louis Armstrong kapcsán írt. Persze a lindy hop és a Savoy swing is Armstrong korát idézi (Louis Ellával is táncolt a Savoyban, amikor éppen nem zenélt), tehát Vajda

Gyöngyvér és Janicsek Gábor is Armstrong korát idézik meg. S persze Fodor Laci kottamelléklete, a New Orleans-i Bourbon Street Parade is Armstrong szülővárosára utal, s ráadásul a számot is játszotta Lajos nem egyszer (persze melyiket nem?).

Ha már jelen lapszám tartalmi áttekintésénél tartunk, a leginkább Armstrong születésnapjához kapcsolódó esemény, a tavaly útjára indított Oh Yeah Day is terítékre kerül egy összefoglaló írásban, ahol számbaveszem, hogy honnan hová jutott egy év alatt a kezdeményezésünk. Ezenkívül természetesen beszámolok a rendhagyóan hosszúra, de legalábbis eseménydúsra és sűrűre sikerült nyári Bohém-turnéről, ami tulajdonképpen Louis Armstrong meg- és felidézése és az Oh Yeah Day jegyében telt. A három országot érintő tíznapos kiruccanás néhány emlékezetes pillanatról fényképeket is közlünk, természetesen.

Nyári élményeiről számol be Kovax is (polgári nevén Kovács Tamás, ugye), s bár írása alig-alig tartalmaz szakmai elemeket (többnyire a svájci tehének tulajdonságainak taglalásában és a hegyikerékpározás örömeinek ecsetelésében merül ki), azért hűen tükrözi, milyen irigylésreemlítő is tud lenni egy jazz-zenész élete. Legalábbis nyáron...

Ha Fritz Józsi kivándorolt, Ziperovszky Kornél hazatért. Konkrétan Edmontonból, Kanadából, de a mostani cikkét még onnan küldte. A rovat címe (Emailek Edmontonból) viszont alighanem változni fog a jövőben, érthető okokból. Kornél korábbi három írása a nagy Louis-elődről, Buddy Boldenről (és a régiekről) szólt, ezúttal a nagyszerű kanadai vibrafonosról, Peter Appleyardról publikál portrért.

Matisz László írása, mint mindig, figyelemreméltó és elgondolkasztató. A régebbi stílusokban elmélyedő zenészként mindig érdeklődve olvasom, hogy mit gondol ő, a modernebb és kísérleti műfajokban is járatos zenész-újságíró a jazzről általában. Most is érdemes elolvasni a cikkét. Nem elsősorban az esztétika iránt érdeklődőknek, hanem továbbgondolás, elmélyedés céljából bárkinek.

Végül két praktikus tudnivaló: a Bohém VIP-oldal megújult, elkészült végre a jelszóval védett Bohém VIP-portál, ami a www.bohemragtime.com/vip/ oldalon érhető el. A belépéshez a VIP-tagoknak meg kell adniuk felhasználónévüket (username) az email-címüket (amire a VIP-hírleveleket is kapják), s jelszóként (password) a VIP-kártyájukon található tagsági számot (ami csupa nagybetűs VIP-pel kezdődik).

A másik tudnivaló a Bohém-klubok kezdési dátuma: az új évadban Kecskeméten szeptember 18-án kedden este fél nyolckor (a rendhagyó összetételű Bohém Trióval), Budapesten pedig szeptember 20-án csütörtökön este nyolckor kezdődik a móka.

Ittész Tamás

IMPRESSZUM:
Bohém JazzMagazin
csak Bohém VIP-tagok részére
*a Kecskeméti Jazz Alapítvány
elektronikus tagi kiadványa*

*Felölő szerkesztő: Dr. Ittész Tamás
Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.
Telefon: 0620/336-4620
E-mail: help@bohemragtime.com*



NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! – a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánc történettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Lindy hop, jitterbug vagy Savoy swing?

 Mindhárom kifejezés egy táncra utal. A *lindy hop*, mint elnevezés a korszak igen ismert nagy táncos egyéniségének nevéhez fűződik: ő **George Snowden** vagy ismertebb nevén „Shorty George”. Az eset egy maratoni táncversenyen történt, ahol Shorty igen fáradtan pihent a tízperces szünetben. Ekkor egy újságíró odament hozzá és megkérdezte, hogy hogyan hívják az itt látható táncot. Shorty fáradtsága ellenére megpróbált kielégítő választ adni a kérdésre, és megpillantva a mellette heverő újság címlapját rávágta, hogy „lindy hop”.

Nem titok, a címlapon a következő állt „Lindy hopped the Atlantic” vagyis, Charles Lindbergh elsőként átrepülte az Atlanti-óceánt. Így történt, hogy ettől kezdve a feketék *lindy hop*-nak, a fehérek *jitterbug*-nak hívták a fiatalok által táncolt stílust.

[...]



Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben [letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket, [töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#) teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#) évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



MINDENKI MÁSKÉPP CSINÁLJA – a klasszikus jazz stílusjegyei • Korb Attila

Attila, a Bohémekhez egykor 13 évesen kerülő harsonás, kornettes, zongorista, énekes a magyar jazzpaletta egyik legtehetségesebb figurája. Segítségével érthetőbbé válik a klasszikus jazz és más füllel hallgat majd zenét az olvasó.

Louis Armstrong kontra Bobby Hackett



Kedves Olvasó! Az előző cikkekhez képest ez alkalommal egy rendhagyó írást olvashat. Természetesen most is a zene „milyenségéről” lesz szó, de ezúttal csak egy szám kerül igazán reflektorfénybe mindössze két előadó játékmódjában. A zenéhez való hozzáállásukat tekintve két teljesen különböző, mégis egymás mellett párhuzamosan alkotó trombitásokról lesz szó – a „jobb sarokban” **Louis Armstrong**, a „bal sarokban” pedig egy nagy lírikus, **Bobby Hackett** (1915-1976).

Az a két trombitás-ellenpólus, amire most itt „nyilvánosan” is fény fog derülni, gyakorlatilag az egész jazztörténelmen (az a bő száz év, ugye) végigvonul. Az egyik vonal első képviselője maga Louis Armstrong, akinek játékmódját Bényei Tomi barátom nagyon frappánsan úgy jellemezte: „ajtóstul ront a házba”.

[...]



Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben [letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket, [töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#) teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#) évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



ELFELEDETT NAGYSÁGOK • Joe Fritz

A mindig kifogástalan eleganciájú Fritz Józsi 1997-ben Bohém-tag is volt. Rendkívül népszerű, minden szempontból egyéni stílusú klarinétos, jelenleg saját zenekarával (Joe Fritz Band) és különböző formációkkal hallható, főként Budapesten. Rengeteget tud a jazzről zenész és történész szemmel egyaránt, rovatában egy-egy kevésbé ismert kiváló zenésszel foglalkozik.

Louis Armstrong klarinétosai



Ez a téma önmagában is elég nagy-nak tekinthető, hiszen Armstrong élete folyamán többnyire olyan zenekarokat vezetett, amelyekben a jazztörténetben fontos helyet elfoglaló klarinétosok szerepeltek. Közülük a három legjelentősebb munkásságát nyugodtan nevezhetjük iskolateremtőnek. A lehetőséget nem Louis hozta ki belőlük, de leginkább neki köszönhetően maradtak fent ezeknek a kivételes tehetségű fafúvósoknak a felvételei, s így nyílik lehetőség a tanulmányozásukra.

[...]



Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzikusok egyike. Eredetileg harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere ("civilben" ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyságokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

2 x 100 év



Ebben a rovatban a címnek megfelelően saját jazzkalandjaimról és jazzkalandozásaimról szoktam volt írni. A megíratlan (de megírható) kalandok számának csökkenésének és két, számomra fontos évfordulónak köszönhetően ezúttal a magam történeteitől mindenkit megkímélek: rendhagyó írás következik, két klasszist fogok bemutatni.

Idén, 2012-ben két meghatározó tradicionális jazzharsonás születésnapját ünnepelheti a műfaj rajongóinak tábora, de legalábbis az élő trombonosok (másnéven pozanosok, vagyis harsonások) kicsiny, de lelkes csoportja. Mindketten tagjai voltak a Louis Armstrong All Starsnak, jelentőségüket talán éppen ez adja: száz éve született Trummy Young és Tyree Glenn. (90 éve Kai Winding, 80 éve Slide Hampton, 70 éve Phil Theel, 60 éve George Lewin, 50 éve Bert Boeren és John Allred, 40 éve Szalóky Béla, egy híján 30 éve Korb Attila, de most nem róluk van szó...)

[...]



Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutatás.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-től a magyar swingig. Csemege!

Louis Armstrong magyar hanghor- dozókon és ma- gyar könyvekben



Louis Armstrong egykor messze nem volt annyira ismert és keresett Magyarországon, mint azt a későbbi média-súlykolás alapján gondolni lehetne.

[...] A franciországi Juan les Pins-i fesztivál anyagából válogatott lemezen volt itthon először hallható Armstrong utolsó klarinétosa, a matyómagyar **Joe Murányi**, akinek azután számos anyaga jelent meg magyar lemezmarkákon – sokszorosa annak, ami „Lajossal” (ahogy ő nevezte Armstrongot) valaha is magyar korongra került.

[...]

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben [letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket, [töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#) teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#) évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



SZUBJEKTÍV JAZZSAROK • Kovács Tamás

Kovács kecskeméti és jazzharsonássá válásában fontos szerepe volt a Bohém Fesztiváloknak. A jazzfőiskolás évek után a Jazz Steps harsonása lett, de több zenekarban is szívesen látják mint „állandó kíséret” (így természetesen többször volt a Bohémekkel is koncerten és turnén). Megrögzötten hisz a klasszikus jazz nagyszerűségében, egyéni hangú írásaiban elsősorban stílári és minőségi kérdéseket boncolgat – rendkívül szórakoztatóan.

Svájci kalandozásom



Idén júliusban a Jazz Steps Bandnek – jelenleg erre a névre hallgat a bandánk – lehetősége adódott Svájcban, a davosi jazzfesztiválon játszani.

[...]

A következő néhány napot így tudnám jellemezni: hegyre fel, hegyről le, sífelvonók, tehenek, kecskék, lovak, világító zöld fű. Ja, és a kolomphang. Igazi svájci vidéki romantika. Vezérünk, Finok Zoli rajong mindenért, ami házi, legyen az bor, kenyér, kolbász, zöldség-gyümölcs vagy tejtermék. Itt jönnek képbe a kecskék. Nem egyszer voltam kénytelen elszenvedni autózás közben Zoli (aki egyébként nagy kecsketej-rajongó) hirtelen felindulásból elkövetett satufékezéseit, mert meglátott valami kecskét az út szélén legelészni. Majd ezek után mély áhítattal szemléltük a szent állatot és annak éltető nedűt adó tőgyeit. Mindeközben Zoli tudományos értekezést tartott a kecsketej minősége és a zöld svájci fű közötti korreláció felett. Attól féltem, ott helyben meg is feji valamelyiket.

[...]



Davosban hozzá kellett szoknom a tudathoz, hogy én vagyok Korb Attila. Naponta legalább egyszer valami néni vagy bácsi veletévesztett össze. Az elmúlt három évben a Bohémek már letették névjegyüket ezen a fesztiválon. Ott kint (magyar harsonás lévén és mert nagy vonalakban az ábrázatom is hasonló: rövid haj, szakáll, szemüveg), ha épp nem Attilának néztek, akkor a testvéreink. Mellesleg itthon még régebben gyakran néztek minket testvéreknek...

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

Bourbon Street Parade

13

B $\flat$ Tpt. 1

B $\flat$ Cl.

Trb.

B.

13 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C7 C+

19

B $\flat$ Tpt. 1

B $\flat$ Cl.

Trb.

B.

19 F6 F6 F6 C7 F6 F6 F6 F6 F6 F6 F6 F6

25

B $\flat$ Tpt. 1

B $\flat$ Cl.

Trb.

B.

25 F7 F7 F7 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6 B $\circ$ B $\circ$

31

B $\flat$ Tpt. 1

B $\flat$ Cl.

Trb.

B.

31 F6/C F6/C D7 D7 G7 G7 C7 C7 F6 F6 C7 C7



EMAILEK EDMONTONBÓL • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (egyébként a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója és sokáig rovatvezetője volt a Gramofon jazzrovatának, a Fidelio jazz- és világzenei rovatát vezette. Nyakig benne volt jópár jazz-világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál körüli sajtós tevékenységekből is bőven kivette a részét. Most egy évig Kanadában él, onnan jelentkezik – nem csak kanadai tárgyú írásaival.

Peter Appleyard, az elegáns óriás

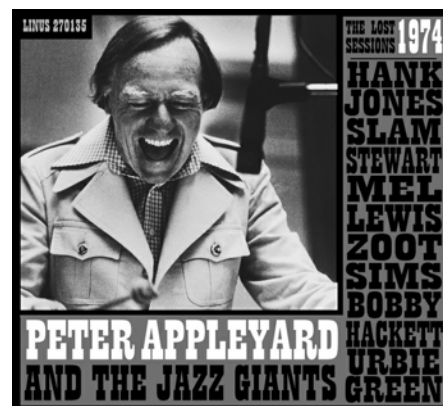


A kanadai legenda, Peter Appleyard részesült idén a Montreali Jazzfesztivál életműdíjában. A 84 éves angol származású vibrafonos Peterson társa is volt, most pedig a róla elnevezett kitüntetést vette át.

[...]

Hozzá képest Appleyard inkább elegáns kamaramuzsikusz, de showmanként sem utolsó. Sikereinek felsorolásából sosem maradhat ki, hogy rádióban és tévében, főleg a hatvanas-hetvenes években, zenei show-műsorok házigazdája volt. A befejezett jelen speciális esete, hogy Appleyard éppen Petersonról elnevezett életműdíjban részesült Montrealban, mert vele nagyon jó barátságban volt, és számtalanszor játszottak együtt. A díjátadáson két olyan alkalmat is felidézett, amelyen Peterson az ő hívására szerepelt, mindkettő jótékonyági gálaesten volt, és Peterson egyszer sem fogadott el honoráriumot.

[...]



Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!



DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

A spirituális jazz



Gyakran citált általánosítás, hogy a jazz főleg nagyvárosi, kozmopolita, szabadszellemű, ám kissé dekadens műfaj. Számos tényyszerű érvet sorolhatnánk, melyek ezt igazolhatnák; az éjszakai élettől a kábítószerig, a szabados, mának élő mentalitástól az individualista különködésig, de egyiket sem lenne nehéz – akár személyes példákkal sem – cáfolni.

A magától értetődő ellenérv a „spirituális” jelző lehetne, ha nem tűnne csupán divatos, kissé sznob PR-fogásnak, hisz a század közepéig szinte csak bárókban, klubokban, legfeljebb flitteres varietéműsorokban szólhatott a szóban forgó muzsika. Így a jazz sokat emlegetett spirituális jellege nem lenne más, mint közhelyszerű, többnyire szakmai berkekből származó általánosítás, ami (ugye már nem meglepő módon) ellentmond annak, hogy csupán urbánus, dekadens kultúráról lenne szó. Ám ezúttal a minősítést kicsit alaposabban megvizsgáljuk; tekintettel a jazz emberi, szellemi fogékony-ságban feltételezett közös nevezőjére.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben [letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket, [töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#) teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#) évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

10 nap, 10 koncert, 6000 km

 Nyáron szinte minden évben meszik, hogy hosszabb külföldi turnéra megyünk a Bohémekkel, de az idei utazás sok szempontból is különleges volt. Egyrészt ilyen sűrű programunk még talán nem volt, másrészt a 2012. július 27. és augusztus 5. között zajló koncertek Louis Armstrong születésnapja jegyében teltek. Ez utóbbi nem csak azt jelentette, hogy minden koncerten együtt énekelte-kiabálta velünk az Oh Yeah-t a közönség, hanem azt is, hogy a hangszereken, ruhákon kívül az Oh Yeah Day-es molinót is naponta kicsomagolhattuk, felállíthattuk, leszedhetjük és elpakolhattuk. A „hová helyezzük a molinót, ahol látszik is és fényt is tudnak rá adni?” kérdés okozta rendszeres fejtörésről nem is beszélve. Az már csak hab volt a tortán, hogy egy kisgyerek (mert elvértve azért fiatalok is akadtak az egyébként elaggott közönség soraiban), szóval egy kisfiú rögtön az első koncert közepén nekidőlt a molinónak, ami nem csak elgömbült, de kitört a szerkezetet tartó kapocs is. Sebaj, Gyuri és Miki egy röpké, több részletre szabdalt pár órás műtét alatt fűrtak, fémeket hajlítotak és gyártottak hozzá két pótkapcsot is. Szóval pakolhattuk a molinót még kilenc koncerten...

Egy turnénak sajátos koreográfiája van. A kiváló szaxofonos, az amerikai Scott Hamilton mondta egyszer egy amszterdami mesterkurzusa felvezetéseként, hogy először is az összes résztvevőt buszba kéne ültetni, s 24 óráig vinni őket körbe-körbe a városban megállás és kiszállási lehetőség nélkül. S aki még ezután is azt mondja, hogy zenész akar lenni, annak kéne csak mesterkurzust tartani. Merthogy a zenész élete nagyrészt utazás. Ez kétségtelen, s ráadásul az utazás hihetetlenül kimerítő tud lenni, de a folyamatos fenékszibbadáson és monotónián kívül azért még számos nehezítő tényező van. Elsősorban a hosszú összezártság. Ehhez már nagyon jól hozzászoktunk, mindenkinek megvannak a technikái, hogy mikor kivel hogyan kössön kompromisszumot, vagy éppen kihez ne szóljon egy óráig, hogy aztán ismét normálisan mehessenek tovább a dolgok. 27 éves fennállásunk első felében a turnékon egy nap után már napirenden voltak a veszekedések, de az utóbbi bő egy évtizedben ilyesmiken szinte nyoma sincsen. Olyanok vagyunk, mint egy nagy, vidám család. Ha valaki elkókad, a másik átveszi a prímet, s megy tovább a hülyeség. Mert anélkül nem nagyon lehet kibírni egy ilyen tíznapos összezártságot. Pontosabban tizenegy. Merthogy július 27-től augusztus 5-ig tíz nap alatt tíz koncertünk volt (kettő Németországban, kettő Hollandiában, hat

pedig Angliában), s a tizenegyedik napon egyfenékkal jöttünk haza Plymouthból (2200 km 24 óra alatt, ebbe belefért még 4 óra várakozás és kompozás Dover és Calais között, szóval nem sokszor álltunk meg útközben pihenni, Scott Hamilton büszke lett volna ránk).



Az összezártságon kívül az otthontól való távolság sem könnyítő tényező. Honvágyunk nincsen túlzottan, hiszen tudjuk, hogy előbb-utóbb úgyis jövünk haza, de az információs kor minket is megérintett, s a benzinkúti megállóknál, vagy a koncerthelyszínre való érkezéskor az egyik első kérdés mindenkinél az, hogy van-e „free wifi”. S ha netán csak akkor eszmélünk, amikor már valaki pakolás helyett a nagyon okos telefonja gombjait nyomogatja, akkor már csak az a kérdés, hogy mi a kód, ha nem free a wifi. Az utazás, összezártság és információhiány legjobb gyógymódja a free wifi és a sör, ezek akár egyidejű és elmélyült, a külvilágot teljesen kizáró élvezetének ékes bizonyítéka a fenti képmontázs.



Szükség is volt az információkra, hiszen az otthoni híreken kívül a londoniakat is követnünk kellett, merthogy pont az olimpia idején jártunk kint. Sokat mondjuk nem láttunk belőle, csak annyit, amennyit a vonatból a fenti képen látható módon sikerült elcsípni. Az angolokat egyébként abszolút nem izgatta az olimpia. Azt magyarázták, hogy ez nem angliai, hanem londoni



olimpia, de igazság szerint az önkénteseken (az előző hasáb alján éppen egy önkéntes nénivel pózol a zenekar fele) és a kedvesen mosolygó, barátságos rendőrökön kívül Londonban sem volt semmi nyoma, hogy éppen egy világesemény zajlik a városban. (Az alábbi képen látható rendőrnéni amúgy is vigyorgott, bár Zolika biztos javított még a kedélyén. Egy másik kedves rendőrbácsi viszont az „is that the right line to Westminster Abbey?” kérdésre készségesen elmagyarázta Miklósnak, hogy hogyan menjen el az olimpiai stadionba. Az agyukban a kedvesség és az olimpia, úgy látszik, összefonódott.) London az átlagos zsúfoltsághoz képest kifejezetten kihalt volt, a bő egyéves előzetes figyelmeztető kampánnyal sikerült a legtöbb fővárosi lakost elűldözni otthonról.



Az utazás fő célja tehát Anglia volt, konkrétan egy londoni meghívás az Oh Yeah Day kapcsán, amiből aztán a sors iróniája kapcsán nem lett semmi. Mármint az eredeti meghívásból. De mire kiderült, hogy a fellépésünk eredeti helyszínéeként szolgáló jazzklub épületét megvette egy bank és azonnali hatállyal kipaterolt mindenkit a házból, s így egyik napról a másikra megszűnt a jazzklub, addigra Fanni (aki a Bohém Ügyfélszolgálaton nem csak az ügyfelek, hanem – ahogy a gyerekei emlegetnek minket – a zenész bácsik javára is ténykedik), szóval Fanni hejre kis turnét rittyentett. Még a meghívás eredeti napjára is jutott egy szerény pótfellépés egy guildfordi pubban, ami azért sosem volt bevett jazz-helyszín, ezt bizonyítja a fotón látható megállítótábla, ami a Ragtime Bohème Jazz Bandet és a Yee Haw Day-t hirdeti. Egy szó mint száz, Angliában ugyan most harmadszor jártunk, de igazán, azt hiszem, most kezdett el minket megismerni a kinti közönség. De erről egy kicsit később, mert a koncertek Németországban indultak.



Normál esetben egy külföldi turné egy vagy két fesztiválmeghívás köré épül. Az eddigi legdurvább kétfesztiválos turné öt éve volt, amikor német és angol koncertek után kisbuszoztunk Newcastle-ig, hogy onnan

háromnapos fesztiválozás után egyhuzamban lemenjünk Svájcba a davosi jazzfesztiválra, s végül bő két hét után jöttünk haza. A mostanihoz hasonló sűrűségű turnénk viszont talán csak egyszer volt, még a kilencvenes évek közepén Németországban, amikor 10 nap alatt 11 koncertet adtunk, de akkor végig egy helyen laktunk, míg most szinte minden nap költözni kellett, s persze többnyire sokszáz kilométert utazni is. Bár most a két első németországi koncertre névleg egy-egy fesztivál részeként került sor, de a valóságban nem éreztünk fesztiválhangulatot. Az első koncert különleges volt abból az alkalmából, hogy januárban már játszottunk a Rheingau Jazzclub estjén, s most olyasmit tettek, amit (legalábbis a nemzetközi jazzvilágban) nem szokás: ugyanazon évben visszahívtak minket, ezúttal a fesztiváljukra, ami egy tíz napig tartó koncertsorozatot jelent. Minden nap más helyszín, minden nap más zenekar. Szóval ez végül is csak egy Bohém-koncert volt. Még akkor is, ha a közönségben ott ült régi trombitás barátunk, Herbert Christ és két olasz zenész is (a harsonás Luciano Invernizzi és egyik kedvenc európai dobosom, Walter Ganda), akik a végén két számba be is szálltak, hogy mégis legyen egy kis fesztivál-feelingünk. A koncert (a Rajna-vidék bortermő központjáról lévén szó) egy kiváló borház éttermének a kertjében zajlott, amit 200 ember töltött meg zsúfolásig. Itt is, mint az egész turnén, a publikumban már egy ötvenes éve felé közelítő hölgy vagy úr is üdítően fiatalnak tűnt, igazán ifjak alig-alig vannak, tulajdonképpen csak úgy keverednek oda, hogy egy-két jazzrajongó elviszi a gyerekeit, de leginkább az unokáit.

Másnap Dissenben játszottunk, hasonlóan idős, de remélhetőleg nem csak a sültkolbász és a sör, hanem a zene hatására is lelkesedő közönségnek. Ez is fesztivál volt, de ez azt jelentette, hogy a fesztivál második napján a három zenekarból mi voltunk a középső és minden zenekar három órát játszott. Nem tudom, hogy volt-e ember a közönségben, aki végigülte az egész programot, minket mindenesetre lelkesen fogadtak és a közös Oh Yeah-nél pedig az észak-német átélés és lelki azonosulás hihetetlen magasságaiba emelkedett a publikum. Megérkezéskor a szervező bemutatott az előttünk játszó berlini Papa Binnes Jazz Band éppen szünetben söröző vezetőjének, de mondta, hogy biztos találkoztunk már. Közöltem, hogy persze, az 24 éve, az 1988-as Drezdai Dixieland Fesztiválon. Binnes csak nézett. Utánunk aztán egy profi angol big band játszott, de a közönségnek túl hangos volt, sokan elmentek. Egy idő után mi is, aludni, mert másnap már délben jelenésünk volt Hollandiában.

Régi kedves ismerősünk és rajongónk, Robert Duis zenekarával, a Limehouse Jazz Baddel adtunk két közös koncertet, az



elsőről a 15. oldalon található egy kedves kis képgaléria. A második koncert egy arnheми étterem kertjében volt (némi esőszünettel), ahol Zoli lencsevégre kapatta magát a közönség legkarakteresebb tagjával (a fenti fotón). Mindkét koncerten Attila és Zoli dolgoztak a legtöbbet – merthogy ők a holland zenekarba is beültek. Attila egyébként is évek óta állandó tagnak számít a Limehouse külföldi turnéin, Robert a magyarok közül rajta kívül talán csak Puskásért rajong jobban. Kapott is ajándékba egy Puskás-mezt, ami mára már minden valószínűség szerint bekeretelve függ a nappalija falán. Robert a két közreműködő magyar zenésznek pedig egy-egy sör-sörös pohár (bocsánat, Duvel és Duveles pohár) csomagocskával kedveskedett, mint az alábbi képen látható.



A következő nap volt az egyetlen, amikor nem volt koncert (de előzőleg, ugye, kettő is jutott), viszont Hollandiából Angliáig 700 km és egy kompút várt ránk. Kényelmes nap volt, tulajdonképpen, főleg, hogy este már egy falusi pubban iszogathattuk a rettenetes angol sört, az ale-t. Három nap múltán már megszoktuk, szinte meg is szerettem. Másnap az Oxford melletti aprócska Astonban játszottunk, a Bohém Fesztiválra is rendszeresen járó zenészbarátok jóvoltából. A közönségnek minimum a fele nem helyi volt, egészen messziről is elzarándokoltak minket meghallgatni. Volt egy egész csoport, akik évekkal ezelőtt eljöttek Kecskemétre fesztiválnézőbe, volt, aki öt éve hallott minket Angliában a Bude Jazz Festivalon, volt aki még Svájcban, Asconában, s volt, aki a hollandiai Bredában. A koncert jó hangulatáról az első sorban fehér anyukájával üldögélő fekete (na jó, erősen sötét félvér) kisfiú gondoskodott, aki az első szám után a taps előtti rövid csendben széles vigyorral elsőhajtott egy „Oh Yeah”-t. Egyszerűen élvezte a zenét. Persze mindenki nevetett, s innen

kezdve csak mosolygó arcokat láttunk a közönségben, a kisfiú pedig ráérezett a népszerűség ízére és *Oh Yeah*-zett becsülettel. Másnap mikor bementünk a helyi Tescóba, az első ember, aki szembejött, a fekete kisfiú anyukája volt. Akkor is vigyorgott. Vagy még mindig...

Az előzetesen legfontosabbnak gondolt fellépésünk okozta a legnagyobb csalódást, legalábbis nekünk. A messze földön híres The Concorde Clubban kevesen is voltak (bár ez nyári hétköznapiokon állítólag megszokott, pláne az olimpia alatt), de 27 év alatt ilyen inaktív közönséggel még nem találkoztunk. SEMMIT nem csináltak. Egy KICSIT tapsoltak. Pedig kitettük szívünket-lelkünket, mert pont ezt a koncertet vette a UK Entertainment tévécsatorna, szóval úgy kellett csinálni, mintha jól éreznénk magunkat. Pedig nem. Most aztán megtapasztalhattuk, hogy mennyire fontos a közönséggel való kölcsönös egymásrahangelődés. Talán nem játszottunk rosszul, de nagyon rosszul éreztük magunkat. A legszebb az egészben az volt, hogy a sötétben csendben elüldögélő közönség (na jó, néhány mosolyra húzóódó szájat azért láttunk) lelkes kommenteket írt a menetrendszerűen kiosztott kérdőívekre, s a leghalottabbnak tűnő bácsi öt percig kitarotán válogatott a CD-k közül a koncert után, merthogy nagyon tetszett neki. Sokan odajöttek, hogy mennyire jó volt a zene és vidám, humoros, a show. Hát, jó lett volna látni rajtuk a lelkesedést koncert közben is. Nagyon kíváncsi vagyok, mit látunk viszont a tévéfelvételen, állítólag két hónap múlva lesz kész a vágott műsor.

Régóta tudjuk, hogy mennyire különbözők egyes országok kulturális szokásai, két és fél évtizede saját bőrünkön tapasztaljuk az eltérő vérmérsékletet. Hát, a magyar lányoknak és a magyar jazzközönségnek nincs párja, az biztos. Az angol hidegvérrel is találkoztunk már, s a humoruk is nagyon más, de azért ez a koncert ilyen szempontból mindenképpen nagyon tanulságos volt. A többi, egyébként láthatóan-érezhetően sikeres koncerten is tapintható volt a közönség és a zenekar hullámhossza közti különbség. Tetszik nekik, értékelik a humort, hangosan kacagnak a poénokon, de nem azonosulnak vele. Számukra más világ. Valaki azt mondta Angliában, aki két évig élt Budapesten, hogy a magyarok furcsák, de ezt jó értelemben mondta. Pontosan ezt éreztem a közönség felől Angliában: olyan, mintha valahol belül szeretnék ők is levetkőzni azokat a gátlásokat, amiket mi a színpadon levetkőzünk (végül is minden színpadi művészetnek ez az egyik legfontosabb pontja: szabadítsd meg magadat és a közönséget a gátlásoktól), de tulajdonképpen csak csodálnak minket, de nem jönnek velünk. Magyarországon a közönség többnyire önfeledten teli szájjal röhög, ha arra van szükség, az angolok csak értékelik a

vagányságunkat, de megmaradnak a saját kis elefántsonttornyainkban. De így van ez Svájc legtöbb részén, sőt, az itthoni viszonyokhoz képest Németországban és Hollandiában is. Sajnálatos.

A fenti eszmefuttatás legkevésbé a következő koncerthelyszínre volt érvényes: Harwich kis város nagy kikötővel. Itt a legrégebbi angol moziépületben léptünk fel. Az Electric Palace Cinema csöppnyi műemlék-épületet a város pottom pénzért adta el az épületet felújító civil szervezetnek, akik mozi- és színházi előadásokat, valamint havonta jazzkoncerteket szerveznek a régi moziban. Na, itt meg nekünk volt furcsa a közönség. Más világ, kétségtelen. Lelkesek voltak, a szünetben pedig a nyugdíjaskorú párok tömegével kocogtak át a pubba, mert ott az a szokás, hogy a koncertek, színházi előadások szünetében megisznak egy helyi sört a kocsmában. Aztán kocognak vissza becsülettel. A koncert végén pedig, mint egy valamirevaló esküvőn, MINDENKI kezet fogott az összes Bohém-taggal (legalábbis aki nem menekült el) és elmondta, hogy mennyire nagyszerű volt és jöjjünk máskor is. Mindenesetre kellőképpen ellenpontozták az előző estét. Ők is angolok.

Harwichban találkoztunk a turné legnagyobb élményét jelentő emberrel. Mivel a helyiek családoknál szállásoltak el minket (remek vendégszeretet, mesébe illő karakterek), Gyurival és Jocival nekem jutott a legkülönösebb házigazda. A most 83 éves Betty néni jóformán úgy ugrál, mint egy tizenéves, ha kell, létrára mászik, házakra felügyl, amelyeket anno maga újtott fel építőbrigádjával: Egész kertet gondoz, fűvet nyír, ami kopott, kifesti (de nagy felületeket ám). A házait felújítás után eladta, de mindegyik a szívéhez nőtt, hiszen Harwichban született, gyerekkora óta épít-szépíti a várost. S eredeti foglalkozása szerint, most tessék figyelni, mészáros! Az apja hentes volt, a kis Betty pedig Anglia egyetlen női mészárosa. Az alábbi képen a háború előtti húsarakat tartalmazó hirdetésménnyel látható, de nappalijában őrzí Churchill feleségének kézzel írt levelét is, amit a háború alatt kapott a kis Betty.

A közlekedési mizéria miatt Londonba vonattal mentünk, s mint fent látható, Józsinak leginkább Joci segített a cipekedésben (végül is, mint azt a régi Bohém-hírle-



vélben egyszer Kovax megírta, olyanok ők már, mint egy jól összeszokott házaspár). Különös, de Londonban a zenészek vagy taxival, vagy metróval járnak. Autó kizárt. A londoni Broadway-n, a Sohóban található Spice of Life jazzklubban lelkes, barátságos közönség fogadott minket, csupa idős ember (nők is), akik minden pénteken délben lemennek a törzshelyükre jazzt hallgatni, Mint egy Fradi B-közép – csak nem káromkodnak. Az első asztalnál két mikrofonnal, hangfelvevővel felszerelkezett úr is helyet foglalt egy órával kezdés előtt és kazettákat osztogattak nekünk ajándékba, amiken régi, jazzklubokban készített felvételek voltak. Mondván, a zenészek úgysem tudják meghallgatni egymást, így segítenek nekünk. Majd a mienket is odaadják később más zenészeknek, ugye, fel szabad venni? Hát persze ☺ A koncert után vonatra szálltunk (itt Zolika szórakoztatta különböző szemüvegeivel és gátlástalan angoltudásával a brit utastársakat), Harwichban pedig bepakolás, továbbutazás. De előbb kipihentük magunkat Betty néni gyönyörű gypszyöngén.



Az Armstong-születésnapra (hogy az-e, arról bővebben a 16. oldalon) eső rendhagyó, de hangulatos guildfordi kocsmabuli után még útközben megnéztük az exeteri katedrális (lásd fenti kép), s itt a templom mellett meghallottam a magyar himnusz. Mivel nem a templom orgonáján szólt, egyértelmű volt, hogy éppen Berki Krisztián nyert aranyat. Lám, nem kell okostelefon és free wifi a hírekhez. Elég templomba járni.

Ezután volt még egy jelenésünk Plymouthban, ahol a közönség albionai méreteken extrém lelkesedése látványosan és ambivalens módon vegyült a fentebb taglalt angol lelkiállaggal. És nem volt zongora. Nem baj, visszahívtak, ígérték, legközelebb lesz. Akkor legalább megmutathatjuk a repertoárnak azt a részét is... Mindenesetre jó volt már tudni, hogy vége, s a koncert után, éjfél



előtt fél órával már úton voltunk. A visszaút (az a 2200 km) szót sem érdemel, bagatell. Hat nappal később viszont óriási élmény volt a Zempléni Fesztiválon, majd egy héttel később Mezőkövesden a rezdüléseinket jól értő és azokra számunkra megfelelő módon reagáló MAGYAR közönségnek koncertezni. Mondom is rögtön magyarul, amit ilyenkor érzek: Oh Yeah!

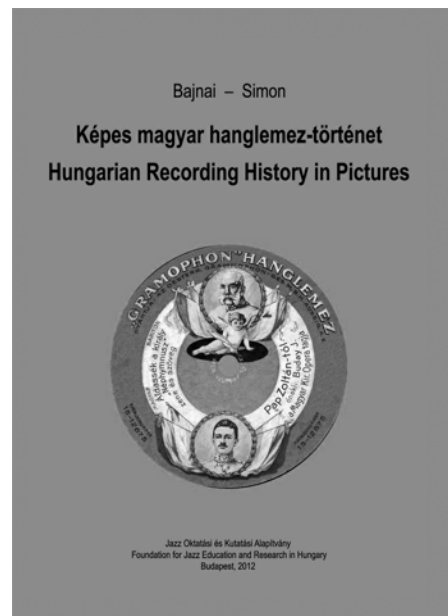
Ittész Tamás

ÚJRA!
Képes magyar hanglemez-történet
szeptember 30-ig kedvezménnyel
a Bohém Webáruházban!



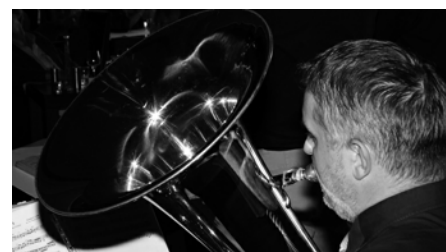
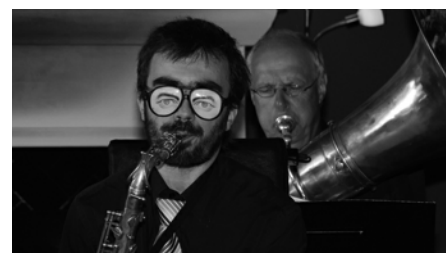
Bajnai Klára és Simon Géza Gábor legújabb könyve, a kétnyelvű (magyar-angol), 1121 színes fotót tartalmazó, A/4 formátumú, 176 oldalas kötet 5000 Ft helyett 4500 Ft-ért kapható a Bohém Webáruházban: <http://bohém.shoprenter.hu>

Az 500 Ft-os kedvezmény érvényesítéséhez a vásárlás végén meg kell adni a **BJM66** kódot. A vásárláshoz regisztrálni kell!

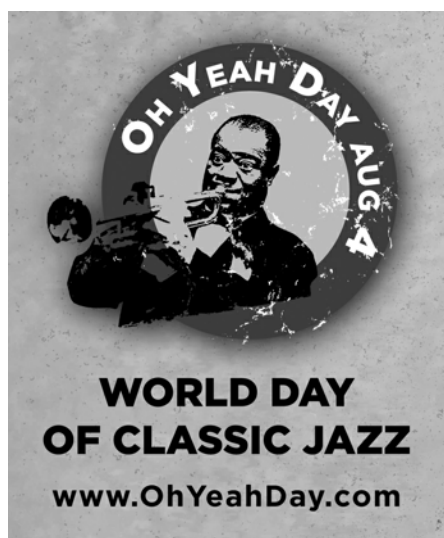


Zutphen, Hollandia, 2012. július 29. (Foppe Kooistra fotói)

 Foppe Kooistrát még a januári sasssenheimi koncertünkön mutatták be nekünk mint a legjelentősebb holland jazzfotóost. Az biztos, hogy nem csak jó képeket készít, de mindenhol megjelenik, ahol jazz szól és ráadásul a koncerteket követően azonnal elpostázza CD-n a fotókat. Az alábbi fényképek a nyári turnénkon készültek a zutpheni The Bronsbergen étteremben. A válogatásból kiderül, hogy Zolika a Limehouse Jazz Band vendégeként sem képes meglenni kedvelt szemüvege nélkül, sőt a Bohémában a Creole Jazz New Orleans-i változata alatt nem ártallotta felkapni Joci trombitáját sem. De az is látható, hogy a szokásos sorsoláson DVD-t nyerő hölgy a jövő közönségét képviseli. Oh Yeah!



Oh Yeah Day a nagyvilágban



 Tavaly, Louis Armstrong 110. születési évfordulóján indítottuk útjára a világ egyik legegyszerűbb kezdeményezését, az Oh Yeah Day-t. Ha van még, aki nem tudja miről van szó: az augusztus 4-e (Armstrong születésnapja) környékén tartott klasszikus jazz koncerteken a kezdeményezéshez csatlakozó zenészek és a közönség együtt éneklük a Louis Armstrong által a számok lezárásaként oly gyakran használt *Oh Yeah*-t, ezzel tisztelve a klasszikus jazz máig legnagyobb alakja előtt.

Mielőtt rátérnénk arra, hogy mi is történt az idei Oh Yeah Day kapcsán, vizsgáljuk meg a kérdést, hogy egyáltalán ez-e Louis Armstrong születésnapja. Tudvalevő, hogy Armstrong élete végéig július 4-én ünnepelte a születésnapját. Valószínűleg nem csak azért, mert a *Fourth of July* a legnagyobb amerikai nemzeti ünnep és így hazafiasabbnak érezhette magát, hanem minden valószínűség szerint úgy tudta, hogy azon a napon született. A ma többnyire elfogadott születési dátum, az augusztus 4. Armstrong kereszte-

lési okiratában szerepel, ami viszont csak halála után került elő. Louis végig ragaszkodott ugyan július negyedikéhez, de az évszámmal már problémák vannak. Világéletében azt állította, hogy 1900-ban született, s ez szerepel a lenti bal oldali képen található 1918-as regisztrációs lapon is. (Érdekesség, hogy itt Lewis formában írják a keresztnévét.) A regisztrációs lapokon a világháború miatt besorozható amerikai férfiakat írták össze. Az akkoriban a New Orleans-i Perdido Street 1233. szám alatt lakó Armstrong 18 évesnek vallotta tehát magát, vagyis lehetett volna katona. Végül nem lett, mert időközben véget ért a világháború. Viszont a nagyobb képen látható dokumentum szerint Armstrong 1901. július 4-én született és nem 1900-ban. Ez egy 1937-es, Chicagóban kitöltött Social Security Card (vagyis TB-kártya). Érdekesség, hogy Armstrong későbbi TB-kártyáin már ismét az 1900-as évszám szerepel, tehát korrigálta a '37-es „bakit”. Kérdés, hogy Armstrong az 1937-es dokumentumot írta-e alá anélkül, hogy gondosan átnézte volna, s később javított, vagy esetleg már 1918-ban füllentett, s aztán már ahhoz tartotta magát. Hogy miért nem mondott volna igazat a korát illetően 1918-ban? Van, aki azt állítja, hogy egyszerűen katona akart lenni, s 17 évesen nem sorozták volna be, ezért hozzáadott a korához egy évet. Hivatalos apa nélkül született néger zabigyerekként megtehetette, nem tartották őt annyira szigorúan számon... Mindenesetre akármilyen történt, ma már csak feltételezgetni tudunk. Ráadásul állítólag a századforduló körüli kereszteleési dokumentumok állítólag elég megbízhatatlanok, nyugodtan tévedhettek egy évet és egy hónapot. Hát ki tudja? Azt hiszem, jövőre az lesz a legjobb, ha július 4. és augusztus 4. között folyamatosan Armstrongot ünnepeljük. Hogy a születési évforduló éppen hanyadik, az végül is teljesen mindegy, hiszen az Oh Yeah Day is csak apropó, a klasszikus jazz a lényeg...

Ennyi bevezető után lássuk, hogy hogyan történt ez a világszerte zajló ünneplés.

Kezdjük a tavalyi évnél: már-már azt hittem, nem lesz az egészsből semmi, annyira paszszívak tudnak lenni a zenészek, mígnem az utolsó hetekben megélenkült az aktivitás és végül az Egyesült Államokban számos helyszínen csatlakoztak a kezdeményezéshez, sőt Brazíliában, Ausztráliában és Spanyolországban is tartottak Oh Yeah Day-koncerteket és Magyarországon több zenekar megértette a kezdeményezés lényegét.

2012-ben érezhetően nem kellett annyit magyarázni a zenészeknek és a közönségnek, hogy miről is van szó, az első év hozadéka volt, hogy sokan már hallottak a kezdeményezésről, s aki nem, az is gyorsan vette a lapot. Texasban például idén már Oh Yeah Day Festivalt rendeztek három zenekar részvételével, nagy esti jam sessionnel. Tavaly a csodaszép kanadai Bria Skonberg még csak egyedül állt színpadra a sacramento-i jazztáborban, hogy megénekeltesse a közönséget, az idei videó tanúbizonysága szerint viszont már a teljes tanári kar (a West Coast, vagyis a nyugati part jazz-prominensei) együtt játszották-üvöltötték a közönséggel (vagyis a tábor diákjaival) a speciális Armstrong-köszöntést. De még a jövő tavasszal a Bohém Fesztiválon ismét hallható Mimi Blais is megénekelte ragtime-közönségét, most éppen Kaliforniában. A tavalyi helyszínek mind megmaradtak, de mivel mi idén éppen turnéztunk, s itthon nem tudtunk játszani, így a fővárosban a Budapest Jazz Orchestra és Falusi Mariann, a Hajdúszoboszlói Dixieland Napokon háromezer ember előtt pedig az erre az alkalomra összeállt *Béla Szalóky and his Oh Yeah Day Jazz Band* terjesztette az Oh Yeah-vírust. Béláék ráadásul vadonatúj, elegáns Oh Yeah-pólókban feszítettek (ahogy mi is Londonban). A turnénk alatt a német, holland és angol közönség is lelkesen vett részt a közös éneklésben, de erről a turnéről szóló élménybeszámoló-cikkben már írtam. Az idei Oh Yeah Day-ről is természetesen készül YouTube film, a tavalyihoz hasonlóan.

Ittész Tamás

REGISTRATION CARD	
SERIAL NUMBER 928	ORDER NUMBER 4177
NAME Louis Armstrong	
PERMANENT HOME ADDRESS 233 Perdido St. Cr. C. La	
Age in Years 18	Date of Birth July 4, 1900
RACE White	
U. S. CITIZEN Naturalized	
PRESENT OCCUPATION Musician	
EMPLOYER'S NAME Pete La...	
PLACE OF EMPLOYMENT 1800 Condit. Cr. C. La	
NEAREST RELATIVE Mary Armstrong	
I AFFIRM THAT I HAVE VERIFIED ABOVE ANSWERS AND THAT THEY ARE TRUE	

U. S. SOCIAL SECURITY ACT APPLICATION FOR ACCOUNT NUMBER	
NAME LOUIS	ARMSTRONG
3529 South Parkway	Chicago Illinois
PARAMOUNT PICTURES INC.	5451 Marathon Street, Hollywood
35	July 4, 1901
Willie Armstrong	Mary Albert
SEX: MALE ☒ FEMALE	COLOR: WHITE ☒ NEGRO ☒ OTHER
IF REGISTERED WITH THE U. S. EMPLOYMENT SERVICE, GIVE NUMBER OF REGISTRATION CARD	
IF YOU HAVE PREVIOUSLY FILLED OUT A CARD LIKE THIS, STATE	
MAY 25, 1937	16 X Louis Armstrong